

La imputació de Cristina de Borbó deixa veure la nova estratègia de la Casa del Rei i, sobretot, la brega entre el jutge instructor i el fiscal.

Brega entre jutge i fiscal

La imputació de la infanta espanyola Cristina de Borbó ha mostrat la nova estratègia de la Casa del Rei per a ajudar la sospitosa, totalment diferent de la de l'any passat. Per una altra banda, ha provocat una insòlita brega entre el jutge José Castro i el fiscal anticorrupció Pedro Horrach, que pareixen haver perdut l'amistat que els unia.

Canvi d'estratègia. Fins ara la Casa del Rei havia fet tot el possible per salvar Cristina de la imputació. Quan el març de l'any passat el jutge Castro la va imputar, totes les forces de l'estat es posaren en marxa per fer recular la decisió judicial. La Fiscalia Anticorrupció, que cal recordar que té per objectiu acusar i no defensar, es va convertir de fet en el principal instrument de defensa de la infanta. Com se sap, la Fiscalia és un cos jeràrquic, a la cúpula del qual hi ha el fiscal general de l'Estat, el qual és nomenat pel govern. Per això, per a ningú va ser una sorpresa que la Fiscalia de Palma recorregués contra la imputació davant de l'Audiència. El fiscal encarregat del cas, Pedro Horrach, però, va assegurar que ell no actuava en funció de "pressions" de Madrid. Una estranya declaració que ningú no li havia demanat. En llatí, idioma en el qual encara s'usen algunes expressions pròpies del món judicial, hi ha la dita *excusatio non petita, accusatio manifesta*, que vol dir, literalment, "excusa no demanada, acusació manifesta". Cosa que s'avé molt bé amb l'actitud de la Fiscalia.

Els magistrats de l'Audiència, finalment, van dictaminar que no hi havia lloc per a la imputació. No va ser cap sorpresa. De fet, almenys en els ambients judicials de Palma, tothom donava per fet que així passaria. El que sorprengué va ser que l'Audiència deixés la porta oberta perquè el jutge conti-

núes investigant per possible delictes fiscal de la infanta. Aleshores poques anàlisis –entre les quals la d'aquest setmanari– s'adonaren del que això podria significar. Per a la majoria de mitjans i, és clar, per a la cort política de Madrid, Cristina estava alliberada.

Tanmateix, amb el que no comptaven els defensors acèrrims de la Borbó petita era amb la caparrudesa i capacitat de feina del jutge Castro, que s'aferrà a allò dictaminat per l'Audiència i durant quasi un any ha estat recopilant dades fiscals que finalment li han permès imputar novament la filla del rei. Tot d'una que es va conèixer la nova imputació, el 7 de gener, tothom esperava que es repetís l'operatiu de defensa de Cristina. Però no va ser així. La Casa del Rei canvià d'estratègia.

Aquest canvi es va poder copsar just després de la reunió celebrada a la seu de la prefectura de l'estat, en què participaren, segons els mitjans que se'n feren ressò, els advocats de Cristina, la interessada i possiblement el rei. Tot i ser residència privada de Joan Carles de Borbó, la Zarzuela també és seu de la prefectura de l'estat. Una condició

que no s'avé gaire amb reunions privades per a discutir estratègies de defensa particular d'una imputada per haver presumptament delinquit, per més filla del cap de l'estat que sigui. El canvi d'estratègia va consistir en el fet que, com es filtrava convenientment als mitjans, Cristina "demana declarar" davant del jutge abans del dia en què havia estat citada, el 8 de març.

Es deixava entendre d'aquesta manera que la filla del rei havia decidit per ella mateixa declarar voluntàriament. La barra era tan espectacular que el jutge Castro, després d'acceptar avançar la data de la declaració al dia 8 de febrer –a la qual cosa té dret qualsevol imputat–, es va veure obligat a precisar públicament que la declaració de la filla del rei "no és voluntària".

Malgrat el canvi d'estratègia, la Casa del Rei no ha acabat les pràctiques institucionals poc edificants: com la citada reunió a la Zarzuela, com la voluntat de confondre sobre l'obligació de Cristina d'acudir a declarar o les pertinents sospites que fa que el govern provoqui que la Fiscalia s'arregleri amb els desitjos del rei.

Brega Castro-Horrach. Des de mitjan dècada passada, la relació entre el jutge José Castro i el fiscal anticorrupció Pedro Horrach va anar fent-se cada cop més estreta. Tots dos

Les 70 passes

La morbositat mediàtica i popular se centra en si el dia 8 de febrer la filla del rei, Cristina de Borbó, haurà de fer les 70 passes que costa baixar la famosa rampa dels jutjats de Palma, o si, per contra, se li estalvia el que alguns en diuen "pena de telediari" o el *paseillo*, és a dir, la desfilada davant dels fotògrafs, càmeres de televisió i redactors. El ministre de Justícia, Alberto Ruiz Gallardón, vol evitar les 70 passes a la imputada. Igual que

més veus del PP, com ara Esperanza Aguirre. El PSOE fa el desentès i Izquierda Unida, entre d'altres, no vol cap tracte de favor. Al marge del que decideixi el jutge finalment, cal saber que aquesta famosa rampa en realitat només la baixaren en el seu dia imputats com Jaume Matas i Iñaki Urdangarín perquè foren cridats a declarar dissabte de matí –com Cristina–, quan els jutjats són tancats i també, lògicament, ho és la porta d'accés habitual,

Els antics amics, el jutge José Castro i el fiscal Pedro Horrach, s'han allunyat per la disputa professional sobre la imputació de la infanta espanyola.

col·laboraren en un enfilall de casos de corrupció que han destapat alguns dels pitjors escàndols de la història política recent de les Illes. Per descomptat, d'altres jutges i fiscals també han investigat i han aconseguit condemnar corruptes, però el binomi Castro-Horrach va fer fortuna mediàtica i va traspasar les fronteres balears. Ara bé,

que és per on entren tots els imputats *normals*. Per cert que, si Cristina entrés per aquesta porta, seria molt més fàcil furtar la seva imatge a la morbositat popular i mediàtica. Per un altre costat, si se li permetés entrar per la costa en cotxe fins a la porta de darrere –cas en què també resultaria molt difícil treure'n imatges–, no seria res estrany perquè, de fet, al seu espòs, Urdangarin, ja se li va concedir. Però ell s'estimà més baixar del cotxe a l'entrada de la rampa i fer a peu, plantant cara alta, les 70 passes.

quan al març de l'any passat Castro va imputar Cristina de Borbó, les coses canviaren.

Aleshores Horrach va recórrer contra la imputació davant l'Audiència, cosa normal, tractant-se d'una divergència estrictament professional. Però és que també la relació personal, que fins aleshores havia estat molt cordial, se'n va veure afectada. I des d'aquell moment no va fer més que empitjorar així que Castro investigava si la infanta havia incomplert les seves obligacions fiscals.

En una acció insòlita, Horrach va registrar en el jutjat el passat 14 de novembre un escrit en el qual negava que existissin indicis per a imputar la infanta en res delictiu amb relació a la seva activitat fiscal. No era un recurs contra res, sinó una mera declaració amb presa de posició preventiva. A més, el to de l'escrit era implícitament crític cap a la forma d'instruir del jutge. "Res no ha canviat en sis mesos", deia, i així insinuava una caparrudesa sense sentit de Castro imputant la infanta.

El que aleshores ja pareixia clar, la degradació de la relació professional

i personal entre jutge i fiscal, s'ha confirmat ara. En un altre escrit insòlit, Horrach s'adreçà la setmana passada al magistrat per dir-li que imputa Cristina sense res més que "retrets ètics", que no hi ha "indicis", que la imputació es basa "en teories de conspiracions", que la creença que Cristina hauria pogut cometre un delictes fiscal –base de la imputació– "obeeix a un dèficit interpretatiu de la normativa tributària" per part de Castro i que per això "és errònia", que la tasca del jutge "indueix a la confusió"... I, malgrat tot, no recorre contra la imputació davant l'Audiència.

L'escrit del fiscal ha causat estupefacció en ambients jurídics de Palma que no reïxen a endevinar què està passant entre els antics amics, José Castro i Pedro Horrach, a qui habitualment es podia veure plegats compartint cafè als bars propers als jutjats. Ara no comparteixen la imputació de Cristina de Borbó ni els cafès.

Miquel Payeras